Зелений гай з Чернечої гори
тераси перебіг і обірвавсь на кручі.
Отак і ми… Проз світлі явори
безумно квапимось в обриви неминучі.

Шуміти б яворам. Дивитись на Дніпро,
з гори б високої журитись, зеленіти…
Ну, що з того, що світла сонця кров
через якісь віки проллється нам на плити?

Ні радо задрижать. Ні блиснути слізьми.
Ні світло прозвучать. Ні гірко защеміти…
Спадає світлий лист на землю.
Так і ми: з-під світлих височин – під яворові віти.